

pevnost

edice

Martin
Friedrich

Mrtví & neklidní

Martin Friedrich

MRTVÍ & NEKLIDNÍ

Martin Friedrich

**MRTVÍ &
NEKLIDNÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Martin Friedrich, 2011
Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2011
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-058-3

PRAŽSKÁ BRÁNA

Americké úřady předaly českému ministerstvu zahraničních věcí osobní věci dr. Stanislava Koubka, bývalého pedagoga Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, který před necelým rokem odcestoval do Spojených států. Jeho batoh byl nalezen kdesi hluboko v lesích na úpatí hor v západní části státu Massachusetts, Koubek sám se ztratil beze stopy. V příručním zavazadle byl kromě jiných předmětů také deník v hnědých koženkových deskách, dnes uložený v Archivu Univerzity Karlovy. Některé záznamy z posledního půlroku před Koubkovým odchodem do zahraničí by možná mohly být klíčem k vyjasnění příčin jeho zmizení.

*Pondělí 6. září 199**

Dnes jsme se na poradě katedry dozvěděli, že u nás bude jeden semestr hostovat profesor Jeremy Fletcher z katedry antropologie Filozofické fakulty Miskatonické univerzity v Arkhamu. Odhaduju, že to bude jeden z řady podivínů, kteří k nám v posledních deseti letech přijíždějí z ciziny, aby si užili exotiky tajuplné postkomunistické východní Evropy a případně u nás šířili osvětu v oblasti toho *pravého* vědeckého bádání. Náš obor je stejně považován za natolik esoterický, že kontakty s všelijakými potrhlíky jsou na fakultě obecně považovány pouze za dokreslení nesmyslnosti tohoto druhu studia.

Zpráva o brzkém příjezdu profesora Fletchera (má se v Praze objevit už za týden) nevyvolala příliš živý zájem,

nehledě na to, že nikdo z nás nikdy o nějakém Arkhamu ani o Miskatonické univerzitě neslyšel. Jen nestor naší katedry, staříčkový profesor Matějčíček, se při vyslovení těchto jmen lehce zachmuřil a zdálo se, že usilovně po něčem pátrá v paměti.

*Pondělí 13. září 199**

Americký kolega včera přiletěl na ruzyňské letiště s nepatrným zpožděním. Byl jsem to právě já, nejmladší z asistentů naší katedry, kdo byl pověřen úkolem profesora Fletchera přivítat a doprovodit jej do univerzitního hotelu v Kamzíkově ulici, kde pro něj bylo připraveno apartmá. Toto ubytování má být odedneška nahrazeno podnájemem u jeho známého, který je zatím někde mimo Prahu.

Počátkem září se stmívá už po sedmé hodině, takže jsem na letiště přijel prastarou Škodou 120 L v podstatě už za úplné tmy. Letadlo z New Yorku mělo přistát deset minut po osmé. Prohlížel jsem si v přiletové hale obličeje cestujících a v dlani mačkal fotografii profesora Fletchera. Z houfu turistů se konečně vynořila vysoká postava v dlouhém kabátě a klobouku.

Když přišla blíž, poznal jsem vráscitou tvář muže z fotky s pletí barvy ořechu a výrazným, zahnutým nosem. Největší pozornost ovšem budily jeho oči, s uhlově černými panenkami, až překvapivě úzkými, jejichž pohled se zdánlivě propaloval po nervových drahách až do nitra mého mozku. Klobouk se širokou střechou a poněkud z módy vyšlý šedý baloňák vytvářely obraz nepraktického profesora z humoristických románů; pouze zcela současné cestovní zavazadlo, které se dá nést v ruce i vézt na kolečkách, tento dojem poněkud narušovalo.

Stisk jeho ruky byl až překvapivě pevný, dokonce se nezdřáhám říct, že jsem si chvíli připadal jako ve svěráku. Pozdravil mě kultivovanou britskou angličtinou, jakou bych u pedagoga z provinční americké univerzity čekal jen stěží. Všechno na něm bylo tak trochu paradoxní.

Světla pouličních lamp se lámala na kapkách deště, které, vykrojeny stěrači, vytvářely na předním skle škodovky podobu jakéhosi ptáka s rozepjatými křídly. Fletcher, sedící na zadním sedadle, mlčel. Projeli jsme Evropskou až na Kulaťák, pak doleva na křižovatku u Prašného mostu a odtud na Letenskou pláň. Cesta byla jako obvykle ucpaná auty, což mi alespoň občas umožňovalo přejet ve zpětném zrcátku po Američanovi letným pohledem. Jeho tvář se utápěla ve stínu, jen pravidelné záblesky světel, když jsme později projížděli Letenským tunelem, vykreslovaly kontury ostré čelisti s lehce namodralým stínem oholených vousů.

Zahraniční host opravdu nebyl příliš výřečný, na můj bodrý pokus pobavit jej výkladem o původu lidového označení tunelu, ke kterému jsme přijeli po nábřeží od Švermova mostu, reagoval pouze přitakávajícím mručením. Nebyl to asi dobrý nápad pokusit se přeložit cizinci název *Husákovo ticho*, zvláště bez možnosti pochopení širšího historického kontextu, jak mi brzy došlo. Ne nadarmo jsem kulturolog.

Zanechal jsem veškerých pokusů o konverzaci a mlčky domanévroval sešlé vozidlo Revoluční třídou až ke Kotvě, v jejíchž podzemních garážích jsem zaparkoval. Dál už jsme museli pěšky. V recepci jsem vyřídil veškeré formality a doprovodil Fletchera k jeho pokoji. Stručné poděkování a popřání dobré noci spolu s pevným stiskem ruky ukončilo mé první setkání s arkhamským profesorem. Teprve až

cestou domů do Holešovic ve mně začal hlodat podivný pocit. Chvilí trvalo, než mi došlo, co to je.

Profesorovo zavazadlo. Vzhledem k chladnému počasí i dešti byl jeho pojízdný kufr až podezřele... teplý, ano, jinak to nejde říct. I když si na zavazadlo nenechal sáhnout a sám jej uložil do kufru auta, cítil jsem z něj jakési závaný tepla. Hřál natolik, že dešťová voda se na něm velmi rychle odpařovala. Paměť mi zpětně přehrává okamžik, kdy Fletcher před hotelem vytahuje kufr z auta a z povrchu tmavě modré látky se zvedají obláčky páry.

Snad tam nakonec nepřevážel nějaké zvíře? A jak by ho vůbec dostal v kufru přes letištní kontrolu, nemluvě o tom, že v nákladních prostorách letadla bývá v deseti kilometrech asi pořádný mráz...?!

*Sobota 2. října 199**

Neznám příliš dobře americký akademický život ani zvyky, které provázejí počátek působení hostujících profesorů na jejich univerzitách. Rozhodně je však slušností nového, byť dočasného, kolegu nějak uvítat. Šéf naší katedry zpočátku uvažoval o tom, pozvat Fletchera jednoduše na pivo do hospody *U Klobouku*, kam jsme obvykle chodívali s kolegy po přednáškách (občas i mezi nimi), rychle si ovšem uvědomil, že i univerzitní neformálnost by měla mít nějaké meze, zvláště když jde o významného zahraničního vědce. Byl jsem tedy pověřen přípravou večírku na uvítanou, který se měl konat přímo ve fakultních prostorách, konkrétně v největší posluchárně, patřící naší katedře.

Včerejší oslava byla nakonec poměrně skromná – zakoupil jsem padesát chlebičků, kolega Zikmund, který pochází z ji-

homoravských Polešovic, obstaral dostatečné množství vína, katedrový džbánec na pivo byl připraven k rychlému naplnění přímo z pípy *U Klobouku*. Zúčastnili se všichni členové katedry a dokonce i externisté; nikdo si nenechal ujít příležitost seznámit se s člověkem, který má u nás přednášet o tak obskurním tématu, jako je *Vampyrismus v kontextu světové kultury*. Zájem skoro předčil rozruch kolem hostování jisté italské teoretičky feminismu, která u nás pobývala před dvěma roky a jejíž přednáškový cyklus předčasně skončil její hospitalizací poté, co ji inzultoval jeden rozběsněný *macho*.

Profesor Fletcher, ve velmi formálním oděvu, upjatý a takřka starosvětsky zdvořilý, se zdržel asi půldruhé hodiny, vypil dvě sklenky vína, s jistou opatrností ochutnal jeden chlebiček a velmi střídmě konverzoval s novými kolegy. V okamžiku, kdy se kolega Šebek chopil kytary a učebnou se začal nést sborový zpěv folkových songů a moravských lidovek, se Fletcher rozloučil a definitivně večírek opustil.

Skoro současně jsem odcházel z místnosti i já, i když pouze dočasně – za účelem návštěvy toalety –, a tak jsem měl možnost zahlédnout jeho vysokou postavu, lemovanou vlajícím baloňákem a shora rámovanou kloboukem, v osvětlené chodbě vedoucí ke schodišti. Kráčel rychle, s až nepřirozeně rovnými zády, a za pár vteřin zmizel za rohem. Opravdu divný pavouk; jestli takhle na té jejich univerzitě vypadají všichni pedagogové, tak to tam musí vypadat jak v domě Addamsových.

Při návratu jsem zahlédl na podlaze nějaký papír. Byl to dopis, na obálce s arkhamskou adresou profesora Fletchera, který mu zřejmě vypadl z kapsy, když odcházel. Vrátil jsem se na večírek, pevně rozhodnut vrátit Američanovi dopis při první vhodné příležitosti.

*Úterý 5. října 199**

Teprve dnes, když jsem něco hledal v kapse bundy a narazil tam na obálku, jsem si vzpomněl na nalezený dopis. Nemám v povaze slídilství, ale jistá atmosféra tajemství, která se zdála obklopovat osobu hostujícího profesora z Arkhamu, mne přiměla porušit zásady slušného chování a nahlédnout do něj. Byl datován 3. září letošního roku v New Yorku a psán byl angličtinou, která pro mne, přiznávám, byla místy méně srozumitelná. Takhle jsem si jej přeložil:

Vážený kolego a milý příteli,

zdá se, že náš experiment bude korunován úspěchem, neboť kolega H. z Budapešti potvrdil shodné výsledky i na své straně (podrobnosti Vám sdělím raději až osobně, budete však ujištěn, že jde o zprávy více než pozitivní). Nyní tedy je na Vás, abyste k úspěchu naší věci přispěl také Vy svým dílem. Náš pražský přítel Vás bude očekávat na dohodnutém místě a v dohodnutou dobu.

Doufám, že přesun Objektu letadlem nezpůsobí nějaké technické problémy a že opatření námi učiněná budou dostatečná. Informujte mne včas o všech novinkách a rozhodně neztrácejte čas, neboť, jak dobře víte, celá záležitost musí být realizována o zimním slunovratu. Práce je ještě mnoho a času kvapem ubývá...

Vyřídte mé vřelé pozdravy našemu drahému příteli v Praze a ujistěte jej, že ani my zde nepolevujeme ve svém úsilí.

Váš oddaný

H. R. K. M.

Co to ale vlastně má znamenat? Není ten Fletcher nakonec zapleten do něčeho ilegálního, například do nějakého tajného výzkumu financovaného mafií? Už vidím, jak na naši katedru přijíždějí agenti FBI v černých oblecích a zrcadlových brýlích a vyslýchají pedagogy i sekretářku!

Nepochybuji o tom, že podobné představy by některé mé kolegy donutily k smíchu a k poukazu na úroveň mé oblíbené četby a filmů. Každý by však musel uznat, že informace, jež dopis obsahoval, jsou přinejmenším podivné, samozřejmě za předpokladu, že nejde o nějakou svéráznou hru nebo produkt Fletcherova černého humoru, o jehož existenci bych si ostatně dovolil pochybovat.

*Neděle 10. října 199**

Vzhledem k poněkud jiným starostem, které jsem mezitím měl, jsem poměrně rychle pustil z hlavy podivný dopis (který jsem mezitím někam založil a jeho příjemce ho evidentně nepostrádal) i amerického profesora. Včera začal semestr a s ním i veškeré mé přednášky a semináře. Pohled na rozvrh, vyvěšený na nástěnce před dveřmi sekretariátu, mi mimo jiné prozradil, že Fletcherova přednáška připadá na každé úterý od 17.15, což je doba, kdy mám volno. Zvědavost mě opět začala poštvát k dalšímu sledování nemluvného Američana.

Ale než jsem se odhodlal navštívit Fletcherovu přednášku, zjistil jsem věc, která poněkud změnila mé plány. Podařilo se mi náhodou nahlédnout do sekretářčiných papírů, kde jsou také uvedeny seznamy adres všech pedagogů včetně externistů. U jména amerického profesora už byl připsán onen podnájem, který si sám sehnal...

*Pátek 15. října 199**

Vím, že takováhle zvědavost má už blízko k obsesi a že všetečnost je špatná vlastnost, ale nemohl jsem si pomoci. Včera v podvečer jsem se (po krátkém vnitřním boji) vypravil do horní části Smíchova, kde teď profesor Fletcher bydlí.

Vystoupil jsem z tramvaje na Plzeňské, pod Klamovkou, a vyšlápnul kopec nad parkem až nahoru, kde jsem vpravo, v ulici Na Vršku konečně uviděl dům, jehož číslo odpovídalo Fletcherově nové adrese. Nakonec mě ani příliš nepřekvapila jeho zvláštní architektura.

Jednopatrová, okrově omítnutá stavba byla korunována sedlovou střechou se špičatým, po stranách vykrojeným štítem. Největší pozornost na první pohled vzbuzoval třiboký arkýř, nad prostředním oknem zdobený jakýmsi podivným znamením, podobným snad nejvíce zednářskému symbolu kružítko a úhelníku. Reliéf připomínající arabské písmeno jsem zahlédl také v horním pásu vedlejší stěny, částečně porostlé popínavými rostlinami, které splývaly z dřevěného balkonu, obepínajícího dům ze dvou stran ve výši prvního patra. Okna byla temná a dům působil opuštěně a prázdňě. Tak prázdňě, jako by ani neměl vnitřek, jako by mu chyběly místnosti a obvodové zdi a fasáda kryly pouze temnou prázdnotu, šířící se nekonečným prostorem.

Drobný, vytrvalý déšť mi stékal po krku a mě roztřásla zima. Nechtěl jsem zvonit u branky, ostatně nebylo proč, vlastně jsem ani nevěděl, proč mi ten Američan připadá tak divný. Ten dopis se dal vykládat různě, ostatně není vyloučeno, že jsem mu špatně rozuměl, moje angličtina není zcela dokonalá. A ten zvláštní vjem tepla z Fletcherova kufru? Počasí, a teplota vzduchu obzvlášť, dělají někdy různé divy;

co o tom můžu vědět, a koneckonců, co je mi vůbec po tom, co si americký učitel vozí s sebou?

Venku v tomhle počasí vcelku pochopitelně nikdo nebyl, pouze v zatáčce ulice jsem zahlédl zmoklého chlapíka, který vypadal, jako když hledá něčí dům. Na tu vzdálenost jsem z něj moc neviděl, snad jen nějaký nejasný bílý pruh na hlavě.

Otočil jsem se a chtěl jsem se vydat zase z kopce dolů, když jsem to uslyšel. Pod úrovní běžného městského šumu, který je v Praze slyšet i v těch neklidnějších čtvrtích, znělo hluboké basové dunění, které jsem původně přisuzoval nahlas puštěné hudbě v některém z aut, projíždějících ne-dalekou Bělohorskou. Ale místo aby mizelo, naopak sílilo. Takovéhle basy by těžko zvládla i ta nejmodernější aparatura, pásmo zvuku se pohybovalo hluboko pod obvyklým tónovým rozsahem běžných reproduktorů. Jeho zdrojem byl očividně právě dům, před nímž jsem stál, dům, v němž se ubytoval Fletcher. Připomínalo to tlukot gigantického srdce někde v podzemí. Vibrace procházely z chodníku do podrážek bot, jako by stovky divošských bubeníků v dusné džungli bušily do nástrojů na pokyn skrytého šamana.

Pocit chladu za krkem se změnil v mrazení, procházející celou páteří. Podzemní záchvěvy skončily stejně náhle jako začaly. Nehodlal jsem před tím podivným domem zůstat už ani vteřinu. Z kopce už jsem skoro běžel. Teprve když jsem o deset minut později seděl v tramvaji, jedoucí k Andělu, zjistil jsem, že v kapse bundy křečovitě svírám klíče od bytu, od jejichž kovového přívěsku jsem si rozřízl kůži na dlani. Poté, co jsem si krev otřel kapesníkem, mi konečně začal fungovat mozek.

Co to, ksakru, bylo? V Praze přece obvykle nebývá zemetřesení! Stejně tak pochybuju, že by takhle zněl zvuk

třeba nějakých stavebních prací. Podvědomě jsem cítil, že to je něco mnohem zlověstnějšího, něco, po čem bych asi neměl pátrat...

*Středa 20. října 199**

I přes tento znepokojivý zážitek mě zájem o počínání tajemného Američana nikterak neopustil, spíš naopak. Pokouším se sledovat jeho počínání na fakultě, i když naše výuka se kříží způsobem pro mne poněkud nevýhodným. Nechci však do celé záležitosti zasvěcovat kohokoli jiného, kdo by mi mohl při sledování pomáhat, protože jde o věc příliš neobvyklou, než aby mi někdo uvěřil. Předpokládám, že z Fletcherova chování, a třeba i z drobných indicií, nakonec vyčtu něco, co mi pomůže vysvětlit všechny ty podivnosti, které se k jeho osobě váží. V paměti mi utkvěla zmínka z dopisu jeho newyorského přítele o tom, že cosi musí proběhnout o zimním slunovratu. Ať už to je cokoli, zbývají mi tedy sotva dva měsíce na to, abych tuhle záhadu vyluštil...

*Úterý 26. října 199**

Nevím to jistě, ale začínám mít pocit, že se mi profesor Fletcher záměrně vyhýbá. Při setkání na chodbě sice pozdraví, ale vyhýbá se jakémukoli bližšímu osobnímu kontaktu. Na poradách katedry předstírá *mrtvého brouka*, ostatně tak jako po celou dobu svého dosavadního působení u nás. Přesto se nemohu zbavit nejasného dojmu, že zejména já jsem tou osobou, které se nějakým způsobem obává. Tuší snad, že se zajímám o jeho tajemné poslání v Praze?

*Středa 27. října 199**

Dnes odpoledne, když jsem měl konzultační hodiny, jsem zahlédl Fletchera něco kutit na chodbě. Nikdo na konzultace nepřišel a já si, ani nevím proč, nechal pootevřené dveře od kanceláře. Připravoval jsem si přednášku o mýtech a stereotypch české obrozenecké společnosti, když do šumění deště, narážejícího do střechy, zazněl z chodby podivný, skřípavý zvuk. Opatrně jsem přešel ke dveřím a vyhlédl ven škvírou mezi dveřmi a dveřním rámem.

Má pozorovatelná nemohla být umístěna výhodněji. Viděl jsem Fletcherova záda v šedém pulovru, jak se sklání před starou prosklenou skříní, v níž jsou již snad po desítky let uloženy staré svázané ročníky různých odborných časopisů. Američan si zřejmě prohlížel jeden ze svazků, protože vzápětí jsem viděl, že jej ukládá zpět do skříně a zatahuje posuvné sklo, které vydávalo zvuk, jenž mě vyrušil od práce. Uskočil jsem zpět do místnosti právě v okamžiku, kdy se Fletcher začal pokradmu rozhlížet, jako by se chtěl ujistit, jestli ho někdo neviděl. Mimochodem, na tuto dobu bylo v našem patře velmi klidno, už nejméně čtvrt hodiny po chodbě nikdo neprošel, ale zítra je koneckonců státní svátek, tak asi proto. Vzápětí jsem zaslechl tiché, rychlé kroky, kterak se vzdalují za roh, kde podivínský profesor se dvěma kolegy sdílí kancelář. Vrátil jsem se zpátky k přípravě, ale na práci jsem se soustřeďoval jen těžko.

Uplynulo asi dvacet minut, když jsem uslyšel klapnutí jeho dveří a kroky v opačném směru. Prošel kolem mých dveří, takže jsem škvírou zahlédl baloňák mizící v šeru chodby směrem k východu. Počkal jsem ještě tři minuty a pak zvolna vyšel na chodbu a přistoupil ke skříní s časo-

pisy. V místech, kde jsem viděl stát Fletchera, padal za sklem prach na dlouhou řadu svázaných ročníků *Zeitschrift für Psychologie* někdy z předválečné doby. Odsunul jsem sklo a přešel pohledem hřbety. Jedna z knih byla povysunuta z řady. Prach na vazbě byl místy setřený a za předsádkou něco vězelo. Na zem vypadl přehnutý svazek papírů. Rozhlédl jsem se kolem, podobně jako před chvílí Fletcher, a zmizel se svou kořistí na sekretariátu, kde naštěstí zrovna nikdo nebyl. Okopírovat papíry a vrátit je zpátky do knihy a tu do knihovny bylo dílem sotva deseti minut.

Zapomněl jsem na přípravu přednášky a vrhl jsem se na zkoumání nálezu.

Část písemností byla evidentně kopií stránek z deníku, podle písma tak asi dvě stě let starého. Mezi záznamy se občas objevovaly nákresy předmětů, které jsem nedokázal na první pohled identifikovat. Zbytek tvořily papíry s textem v současné angličtině, zřejmě Fletcherovy vlastní poznámky. Závan chladného vzduchu z pootevřených dveří mne přinutil vstát a zavřít je. Venku už nastala úplná tma, prořezávaná jen svítícími okny a provazy deště.

Pokusil jsem se nejdříve vyluštit alespoň něco málo z onoho starého deníku. Písmo bylo místy těžko čitelné, obtíže mi činila i archaická angličtina, ale i tak jsem pochopil, že jde o část záznamů amerického kvakerského misionáře z konce osmnáctého století, který mezi posledními novoanglickými indiány z kmene Pekotů sbíral legendy a pověsti. Ebenezer Thompson (tak se jmenoval ten pastor) se zvláště zajímal o uctívání jakýchsi starých a obávaných božstev, s nimiž indiánští šamani vstupovali do kontaktu prostřednictvím rituálů, jejichž podobu se ovšem zdráhal popsat...

Klepání na dveře mne vytrhlo ze čtení. Do kanceláře nahlédl profesor Fletcher.

„Promiňte, pane kolego, moc se omlouvám, zřejmě jsem někde zapomněl deštník. Nezahlédl jste ho náhodou, prosím?“ Zdálo se mi, že si mě pátravě prohlíží, jeho pohled vzápětí sklouzl na psací stůl (papíry, které jsem četl, jsem v úleku instinktivně zasunul pod hromádku seminárních prací).

„Ne, bohužel.“ Uznávám, že jsem asi měl říct víc, ale leknutí z jeho neočekávaného návratu mě zbavilo řeči i duchapřítomnosti. A co horšího, bojím se, že to na mně bylo vidět.

„Nevadí.“ Gestem naznačil, že místo deštníku použije tašku, kterou držel v ruce, lehce se usmál a potichu za sebou zavřel. Než jsem se úplně vzpamatoval, zaslechl jsem z chodby i skrze dveře povědomé zaskřípění odtahovaného skla knihovny. Čekal jsem, jestli se ještě jednou nevrátí, ale vzápětí jsem uslyšel vzdalující se kroky. Sám jsem o sobě nevěděl, že jsem tak iracionální, vždyť co by nakonec mohl poznat? Pochybuji, že by kontroloval otisky prstů. I jeho podezřívavý pohled jsem nakonec začal považovat za výplod svého strachu, i když nelze popřít, že za těchto podivných okolností se lze nadít čehokoli.

Fakulta asi opravdu není nejlepším místem, kde je možné studovat věci, k nimž jsem přišel způsobem ne zcela čestným. Pečlivě jsem kopie uložil do pevných papírových desek s chlopněmi, vložil je do batohu a vyrazil do deště. Doma bude větší klid.

Čtvrtek 28. října 199*

Strávil jsem neklidnou noc. To, co jsem četl skoro do rána, ve mně zanechalo pocit čehosi slizce hnusného a zároveň dojem, že určitě musí jít o halucinaci nebo kolosální kanadský žert.

Proboha, vždyť je konec dvacátého století, kosmické sondy létají k hranicím sluneční soustavy, počítačové systémy řídí dopravu, nemocnice a průmyslovou výrobu... a v Arkhamu se skupina vědců, notabene z mého vlastního oboru, zcela vážně zabývá něčím tak šíleným!!! Pokud je to všechno vůbec pravda...

Před mýma očima se objevovaly nákresy bizarních oltářů složených z megalitů, které indiáni před mnohými generacemi vystavěli v lesích Nové Anglie, aby mohli komunikovat s bytostmi z hlubin času a vesmíru. Starý americký kněz se dokonce na jedné straně svého deníku pokusil napodobit původní výslovnost magických inkantací, jež bylo možné jen těžko připsat lidskému hrdlu. Podivná jména jako *Yhe*, *Nug-Soth* nebo *Dho-Hna* určitě neměla svůj původ v jakémkoli, byť dávno mrtvém indiánském jazyku.

Ještě větší znepokojení ve mně však vzbudily Fletcherovy poznámky. Pochopil jsem z nich, že studium Thompsonových záznamů doplnil informacemi z dalších, mnohdy značně obskurních knih (vedle *Klíčků Šalamounových*, *Steganographie* opata Trithemia a *De Occulta Philosophia* Cornelia Agrippy se dosti často odkazoval na prastarý *Necronomicon* šíleného Araba Abdula Alhazreda), aby rekonstruoval děsivé rituály, jejichž výsledkem mělo být vyzvání *Těch z Venku*, jak zde bylo doslovně napsáno. Celá záležitost byla navíc součástí výzkumu vědeckého týmu arkham-

ské katedry antropologie (rád bych věřil, že jedině bez souhlasu vedení zdejšího vysokého učení), plnicího úkoly, jejichž povahu jsem nedokázal z těchto poznámek dešifrovat. Profesor Fletcher sám si vzal na starost *Bránu Prudkého horka*, ať už to mělo znamenat cokoli.

Měl jsem pocit, že v pokoji prudce poklesla teplota, a já se začal chvět zimou. Vzhledem k sychravému podzimnímu počasí jsem nastavil i na noc termostat topení na devatenáct stupňů. Zkontroloval jsem ho, ale vše se zdálo být v pořádku. Při pomyšlení na to, že bych se vrátil k četbě těch ohavností, mě takřka zachvátila prudká nevolnost. Zasunul jsem papíry pod hromadu knih na psacím stole, abych nebyl nucen se na ně dívat, a šel jsem spát. Bylo za pět minut dvě a venku hustě přšelo.

Rozrušení z kuriózních zjištění a z otázek, které z nich plynuly, mi však nedovolilo usnout a nepokojně jsem se převaloval v posteli. Pod zavřenými víčky mi plula znamení, jejichž výstřední názvy jako *Voor*, *Kish* nebo *Koth* vzbuzovaly ty nejmorbidnější fantasmagorické představy. „*Učiň gesta, jež přivolají Staré a poručí jim znovu vkročit na Zemi...*“ „*Přivolej strašlivého Azathotha, až Slunce dostoupí znamení Skopce, Lva nebo Střelce...*“ „*Staří byli, Staří jsou a Staří budou. Přišli z temných hvězd dřív, než se zrodil člověk, nevidění a ohavní sestoupili na mladou Zemi...*“

Proboha!

*Čtvrtek 4. listopadu 199**

Nevím, jak dalece jsem ovlivněn všemi těmi podivnostmi, které jsem před pár dny četl, nebo jestli se u mě už opravdu

projevuje paranoia, ale mám pocit, že mne někdo sleduje. Dnes jsem byl v rámci svého semináře, věnovaného českému národnímu obrození, se studenty na exkurzi na Olšanských hřbitovech. Chtěl jsem jim ukázat náhrobky předních obrozenců a pohovořit přitom o pohřbech slavných osobností devatenáctého století. Počasí bylo vpravdě dušičkové, kapky deště pleskaly do vlhkého spadaneho listí, které hnilobně páchlo, a oblak páry, kterou náš malý hlouček ve vlhkém vzduchu vydechoval, se vznášel nad hroby jako výron ektoplazmy při spiritistické seanci (sakra, už z toho asi opravdu šíím!). Studenty moje vyprávění evidentně příliš nebavilo, v tomhle počasí je určitě příjemnější sedět u grogu nebo svařeného vína někde v hospodě, ale fakultní bodový systém byl nemilosrdný a body za jakýkoli, byť nudný seminář se hodily.

Když jsme se zastavili před vysokou stélou Miroslava Tyrše, korunovanou plastikou sokola s rozepjatými křídly, a já líčil velkolepý pohřeb zakladatele národní tělovýchovné organizace, zahlédl jsem periferním viděním pohyb za řadou zadních stěn hrobek, které tvořily jakousi souvislou zeď, ohraničující náměstíčko kolem Tyršova náhrobku. Zpočátku ten člověk vypadal jako obyčejný návštěvník, možná hledající hrob příbuzného, ale záhy mi začalo být nápadné, že kamkoli jsme se přesunuli, vždycky jsem jej někde v pozadí zahlédl. Zjevně si dával pozor, aby se nepřiblížil na kratší vzdálenost.

Nebyl o moc vyšší než já, v černé bundě a černých kalhotách, neodhadnutelného věku, v podstatě nenápadný člověk, jakých chodí po ulici spousta. Jen jedna věc na něm byla i z dálky zvláštní – v tmavých vlasech, jejichž konce mu padaly až na límec bundy, se leskl sněhobílý pramen;